

Sygn. akt: II Cz 284/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Bogumił Goraj**

Sędziowie: **SO Irena Dobosiewicz /spr./ SO Tomasz Adamski**

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela **J. P.**

z udziałem dłużnika **P. S.**

o egzekucję świadczenia niepieniężnego

w przedmiocie wykonania ugody sądowej

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 października 2014 r. w sprawie I Co 991/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

II Cz 284/15

UZASADNIENIE

Wierzyciel J. P. wniósł o upoważnienie do wykonania na koszt dłużnika P. S. połowy ogrodzenia na granicy nieruchomości stanowiących ich własność. Powołał się na ugodę zawartą w dniu 16 września 2013 r. w sprawie II K 201/13, w której dłużnik zobowiązał się do przeniesienia w terminie do 16 listopada 2013 r. kojca w miejsce, które nie będzie przeszkadzało wierzycielowi (w sprawie karnej; oskarżycielowi prywatnemu), a nadto do naprawienia połowy zniszczonego granicznego płotu. Podniósł, że dłużnik wykonał ogrodzenie źle i niedokładnie, wskazując we wniosku wady ogrodzenia.

Dłużnik w odpowiedzi na wniosek wskazał na wywiązanie się z jego strony z zawartej ugody.

Postanowieniem z dnia 15 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu oddalił wniosek.

Sąd w sprawie ustalił, że wierzycieli i dłużnik są właścicielami graniczących ze sobą nieruchomości rozdzielonych płotem. W toku postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowy w Inowrocławiu w sprawie KK K 201/13 strony zawarły ugodę, w ramach której do 16 listopada 2013 r. dłużnik przeniesie kojec w takie miejsce, które nie będzie przeszkadzało wierzycielowi jako oskarżycielowi prywatnemu, a ponadto napraw połowę zniszczonego granicznego płotu. Ogrodzenie na części nieruchomości stanowiącej własność wierzyciela jest wykonane z siatki na

podmurówce, zaś na części dłużnika jest też siatkowe, ale siatka jest osadzona na włożonych krawężnikach. Wysokość siatki ogrodzeniowej dłużnika jest niższa o około 20 cm od siatki wierzyciela i wykonana z bardziej plastycznego materiału.

Dokonując oceny prawnej Sąd Rejonowy powołał się na treść art. 917 k.c. i art. 1049 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu sposób wykonania ogrodzenia określony w ugodzie zawartej przed Sądem Rejonowym w Inowrocławiu w sprawie o sygn. II K 201/13 objęty był autonomiczną wolą stron postępowania i był wynikiem zawartego między stronami kompromisu. W ocenie Sądu ugoda ze zgodnymi oświadczeniami woli o treści, jaka została sprecyzowana w protokole, badając jej treść także przy zastosowaniu reguł wykładni oświadczeń woli, normowanych w art. 65 § 1 i 2 k.c., nie pozwala wnioskować o szczegółowym zakresie prac i zastosowanych materiałach i nie pozwala na przyjęcie, że dłużnik zobowiązał się do

1

wykonania połowy płotu w sposób identyczny z wykonaniem przez wierzyciela. Dłużnik oświadczył, że wykonał postanowienia ugody stawiając nowe słupki, krawężniki i siatkę w sposób tożsamy z pozostałym już istniejącym ogrodzeniem dookoła posesji oraz w sposób dopuszczalny i możliwy w ramach jego sytuacji majątkowej nie negując, że ogrodzenie po stronie sąsiada jest lepsze i droższe ale na takie go nie stać.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że łącząca strony prawomocna ugoda sądowa zawarta przed Sądem Rejonowym w Inowrocławiu została wykonana przez dłużnika i skutkiem czego brak podstaw, by domagać się zastępczego wykonania przez wierzyciela na koszt dłużnika w rozumieniu art. 480 § 1 k.c. i art. 1049 k.p.c.

W zażaleniu dłużnik domagał się uwzględnienia jego wniosku przez zmianę postanowienia (w zażaleniu jest mowa o uchyleniu). Domagał się także zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzucił Sądowi Rejonowemu błędne przyjęcie, że dłużnik wykonał postanowienia ugody, gdy tymczasem wykonanie ogrodzenia, tak w zakresie zastosowanych jak i użytych materiałów, nie doprowadziło do osiągnięcia celu ugody, jakim było rozgraniczenie sąsiadujących nieruchomości.

W odpowiedzi na zażalenie dłużnik domagał się jego oddalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Z treści zawartej pomiędzy stronami ugody w sprawie karnej o sygn. akt: II K 201/13 wynika, że dłużnik, a w tamtej sprawie oskarżony P. S., zobowiązał się między innymi wykonać świadczenie polegające na naprawieniu połowy granicznego płotu do 16 listopada 2013 r. Biorąc pod uwagę źródła prywatnego aktu oskarżenia, z którym wystąpił J. P., stwierdzić należy, że ugoda ta wykreowała pomiędzy stronami stosunek obligacyjny, w ramach którego oskarżyciel (obecnie wierzyciel) mógł żądać od oskarżonego świadczenia, a oskarżony (dłużnik) powinien to świadczenie spełnić (art. 353 § 1 k.c.), w zamian za zrezygnowanie z popierania prywatnego aktu oskarżenia i w efekcie umorzenie sprawy karnej. Powyższe zobowiązanie zostało wykonane do końca listopada 2013 r., jednakże w ocenie wierzyciela w sposób wadliwy, czego skutkiem jest nieosiągnięcie celu wynikającego z przedmiotowej ugody, a polegającego na odgrodeniu nieruchomości stron.

Uwzględniając powyższe stwierdzić przede wszystkim należy, że z uwagi na fakt, iż dłużnik przystąpił do wykonania ugody i postawił ogrodzenie w miejscu, w którym miał to uczynić, w sprawie nie może znaleźć zastosowania art. 1049 § 1 k.p.c., albowiem egzekucja

2

czynności zastępowalnej może mieć miejsce jedynie w sytuacji niewykonania, a nie nienależytego wykonania zobowiązania, co faktycznie zarzuca wierzyciel dłużnikowi. Wynika to wprost z treści powyższego przepisu, w którego pierwszym zdaniu jest mowa, że ma on zastosowanie „w razie niewykonania przez dłużnika w wyznaczonym terminie

czynności". Tylko bowiem wtedy możliwe są dwa stadia egzekucji, o jakiej mowa w art. 1049 k.p.c., a mianowicie wezwanie dłużnika przez sąd do wykonania czynności w oznaczonym terminie, a w dalszej kolejności umocowanie wierzyciela do wykonania czynności na koszt dłużnika. Skoro dłużnik wykonał czynność, do której się zobowiązał w ugodzie sądowej, to w takim razie nie jest już możliwe jego wezwanie do wykonania tej czynności w oznaczonym terminie, a co za tym idzie, nie może już znaleźć zastosowania art. 1049 § 1 k.p.c. Taka wykładnia powyższego przepisu znajduje uzasadnienie także w treści art. 480 § 1 k.c., który stanowi, że w razie zwłoki dłużnika w wykonaniu zobowiązania czynienia, wierzyciel może, zachowując roszczenie o naprawienie szkody, żądać upoważnienia przez sąd do wykonania czynności na koszt dłużnika. Przepis ten również odnosi się tylko do sytuacji całkowitego niewykonania zobowiązania czynienia, nie zaś do nienależytego wykonania takiego zobowiązania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2002 r., 111 CZP 86/01, OSNC 2002. Nr 11, poz. 132). Zatem już chociażby z powyższych względów wnioski wierzyciela nie mógł uzyskać aprobaty Sądu pierwszej instancji.

Jednocześnie wskazać należy, że brzmienie ugody odnośnie spornego zobowiązania rzeczywiście jest mało precyzyjne, a nawet niefortunne. W sprawie wiadome jest, że wierzyciel wykonał najpierw część ogrodzenia na granicy nieruchomości stron, a na podstawie przedmiotowej ugody dłużnik zobowiązał się „naprawić” płot w pozostałym zakresie. Użyte słowa w ugodzie wskazują na to, że ogrodzenie w miejscu, w którym dłużnik wykonał świadczenie, zostało zniszczone, jednakże nie wiadomo przez kogo i jaki był stan tego ogrodzenia. Wszystko to pozwala przyjąć, że tak naprawdę w sprawie dłużnik zobowiązał się wykonać brakującą część ogrodzenia, a nie dokonać jego naprawy poprzez przywrócenie do stanu poprzedniego. Skoro wierzyciel chciał, aby dłużnik wykonał powyższe zobowiązanie w określony sposób, to jego rzeczą w sprawie karnej było zadbanie o to, aby ugoda wyraźnie obejmowała stwierdzenie, przy zastosowaniu jakiej techniki budowy i jakich materiałów ogrodzenie powinno zostać postawione przez dłużnika. Ugoda jednak milczy w tym zakresie, a w sprawie nie wynika, aby strony tę kwestię w jakikolwiek inny sposób uzgadniały. Zatem według ugody obowiązkiem dłużnika było wykonanie ogrodzenia przy użyciu materiałów „średniej” jakości, stosując dowolną dopuszczalną technikę. Dłużnik zatem nie musiał wykonać takiego samego ogrodzenia co wierzyciel (na podmurówce, o

3

mocnej grubej siatce). Inne stanowisko byłoby nieuprawnione w stosunku do treści zawartej ugody sądowej, albowiem stanowiłoby jej nieuzasadnioną nadinterpretację. Nadto stwierdzić trzeba, że cel zobowiązania dłużnika, polegający na odgroźeniu obu nieruchomości, został osiągnięty. Na osiągnięcie tego celu nie może mieć wpływu fakt, że estetycznie ogrodzenie to spełnia oczekiwania wierzyciela.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako niezasadne.

Na oryginale w właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

4